İşçi Bülteni Özel Sayı: 424 * Fiyatı: 25 Kr * Nisan 2009

ÇİĞLİ İŞÇİ BÜLTENİ

Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle 1 Mayıs'a!

Kapitalizm nedeni ve sorumlusu olduğu krizini işçi sınıfı ve emekçilere ağır bir fatura olarak ödettirmek istiyor. Egemenler bu faturayı işsizlikle, sefalet ücretleriyle, gaspedilen haklarla, ücretsiz izinlerle, esnek çalışmayla işçilere ödetmeye çalışıyor.

Türkiye genelinde krizin yoğun olarak yaşanmaya başladığı 2008 yılının ikinci yarısından Ocak 2009'a kadar 385 bin 16 kişi işsiz kaldı. **İzmir**'de ise bu rakam **18 bin 574** olarak açıklandı. **Çiğli Organize**'de ise kriz sonrası yaklaşık **7 bin** işçi işten atıldı! Tüm bu rakamların resmi veriler olduğu düşünülürse bu oranın çok daha fazla olduğu açıktır.

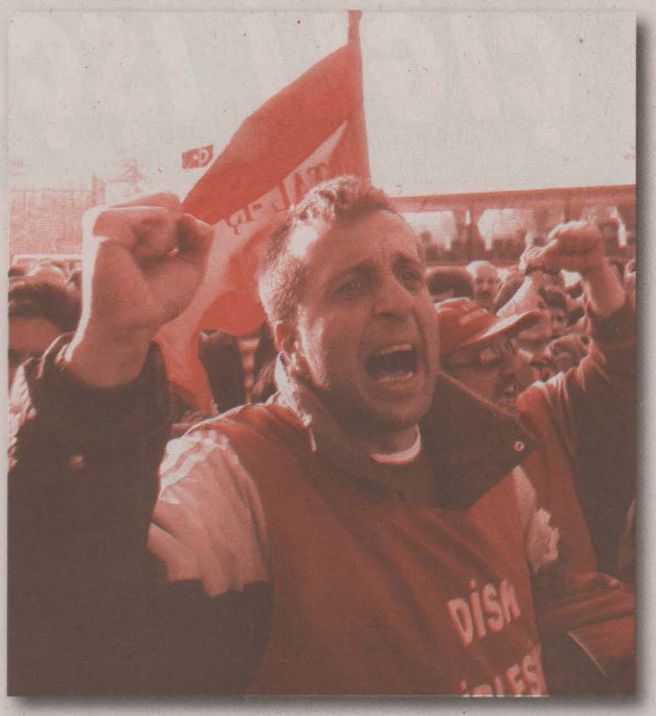
Çiğli Organize'de işten atmaların yanı sıra ücretsiz izinler, yakacak yardımı, ikramiyeler ve sosyal hakların gaspı, senelik izinlerin zorla kullandırılması, Ocak zamlarının gündeme dahi getirilmemesi vb. saldırılar uygulanmaktadır.

Bu uygulamalar karşısında Çiğli Organize işçisinin tutumu sözkonusu saldırılar karşısında fabrikada birliğini sağlamak ve saldırılar karşısında direnmek değil kaderine razı olup boyun eğmek olmaktadır. Sendikalı olan fabrikalarda ise tablo ne yazık ki çok farklı değildir. **ZF**, **Totomak**, **Cevher**, **CMS**'de işten atmalar, ücretli-ücretsiz izinler uygulanmaktadır. **Tariş**'te ise 6 aylığına üretime ara verildiği söylenerek fabrika kapatılmıştır. Bu saldırılar karşısında sendika yönetimleri ve işyeri temsilcileri "ne yapalım kriz var, işten atılacağınıza ücretsiz izinleri, hakların gaspını kabul edin" vb. ifadeler kullanarak işçilere kaderlerine razı olmayı öğütlemektedir. Ancak patronlar, işçilerin sessizliğinden de cesaret alarak, daha da pervasızlaşmaktadırlar. Fabrikada ücretsiz izinlere karşı bir tepki göstermeyen işçileri gördükçe yemek, servis, ikramiye vb. hakları da gaspetmekte, yine de bir tepki ile karşılaşmadığında ise işten atmalara başlamaktadırlar.

Sendikalı fabrikaların tablosundan da anlaşılacağı üzere sendikalı olmak örgütlü olmak anlamına gelmemektedir. Zira örgütlü olmak fabrikadaki işçilerin düzenli toplanarak sorunlarını tartışması, bu sorunları çözmek için ortak hareket etmesi, patronların her saldırısını geri püskürtmek için bir planının olması demektir. Kısa süreli ve anında gösterilen tepkiler patronlara geri adım attırmamaktadır. Mesela ücretlerin ödenmemesine veya geç ödenmesine tüm fabrika tepki duyduğu halde ses çıkarmamakta, birkaç işçi "gelin hep birlikte ücretlerimizi isteyelim" dediğinde "tamam" demekte, ancak bu doğrultuda adım atmamaktadır. Oysa yapılması gereken işçilerin düzenli olarak bir araya gelmesi, "ücretlerimizi alana kadar ne yapacağız" sorusuna eylemli yanıtlar üretmesi, ücret hakkını alana kadar toplu olarak çeşitli eylem biçimleriyle bu tepkiyi göstermesi gerekmektedir.

DESA Deri'de, **Meha Tekstil**'de, **Sinter**'de, **Gürsaş**'ta, **Tuzla Tersaneler**'de kriz bahanesiyle işten atılan, ücretleri ödenmeyen, ücretsiz izne çıkartılan işçiler kaderlerine razı olmadılar. Onlar işgallerle, grevlerle ve eylemlerle direnişi seçtiler.

Bizlerin de yapması gereken açıktır, direnişçi işçilerin yolundan ilerlemek, kapitalizmin krizine karşı fabrikalarımızda örgütlenmek, taban

örgütlülükleri oluşturmak ve mücadele etmekten başka yolumuz bulunmamaktadır.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü **1 Mayıs** yaklaşırken kapitalizmin krizine, sömürüye ve zulme dur demeli, insanca bir yaşam ve gelecek için mücadele bayrağını yükseltmeliyiz. Can bedeli kazanılan **1 Mayıs**'ı bir mücadele mevzisine çevirmek için bugünden hazırlanmalıyız. **1 Mayıs** alanını kapitalizmin krizinden hesap sorma alanına çevirmenin yolu fabrikamızda örgütlenmekten, **1 Mayıs**'a kitlesel katılım sağlamaktan geçmektedir. **1 Mayıs**'a hak ve taleplerimizle kitlesel olarak çıkmak için fabrikalarımızda **1 Mayıs komiteleri** kurmalıyız ve kapitalizmin krizine karşı hak ve taleplerimizle **1 Mayıs**'ta alanlarda olmalıyız.

1 Mayıs alanlarında acil ve güncel taleplerimizi yükselterek krizin faturasını kapitalistlere ödetmekte kararlı olduğumuzu gösterelim. Krizin nedeni de, sorumlusu da kapitalistlerin özel mülkiyet düzenidir. Bu düzen varolduğu koşullarda ne açlığımız sona erer ne de işsizliğimiz, ne insanca yaşayabilecek koşullara kavuşabiliriz ne de güvenli bir geleceğe sahip olabiliriz.

1 Mayıs günü fabrikalarımızdan çıkarak **1 Mayıs** alanlarına akalım. Gücümüzü, sesimizi, yüreğimizi ve ellerimizi birleştirelim, bu köhne düzene karşı öfkemizi haykıralım!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın işçilerin birliği!

Patronlar kısa çalışma ödeneği adı altında "İşsizlik Sigortası Fonu"nu yağmalıyor!

İşsizlik Sigortası Fonu, işçinin de ücretinden kesilerek "İşsizlik Sigortası Fonu"na aktarılan ve işçinin işsiz kaldığında kısa süreliğine de olsa işsizlik parası aldığı bir fondur.

İşsizlik sigortası; bir işyerinde çalışırken, çalışma istek, yetenek, sağlık ve yeterliliğinde olmasına rağmen, kendi istek ve kusuru dışında işini kaybedenlere, uğradıkları gelir kayıplarını kısmen de olsa karşılamak üzere verilen ücrettir. İşsiz kalan işçi, sigortalı olduğu koşullarda prim ödeme süresine göre; en az **180**, en fazla **300** gün süre ile işsizlik ödeneği alabilmektedir.

Bugüne kadar "İşsizlik Sigortası Fonu"nda biriken miktar **36 milyar 711 milyon 743 bin** YTL'dir. Fonda biriken ve işçinin işsiz kaldığında faydalanabileceği bir hakka daha göz diken patronlar bir süredir bu parayı yağlamak için fırsat kolluyordu. Kapitalizmin krizi onlara aradıkları fırsatı sunmuş oldu. Fonu yağmalamak için sermaye hükümetinden çeşitli isteklerde bulunan patronlar şimdi de "kısa çalışma ödeneği" adı altında fonu yağmalamaya başladılar.

Zira kapitalizmin krizi onlara bu fırsatı sağlamış oldu.

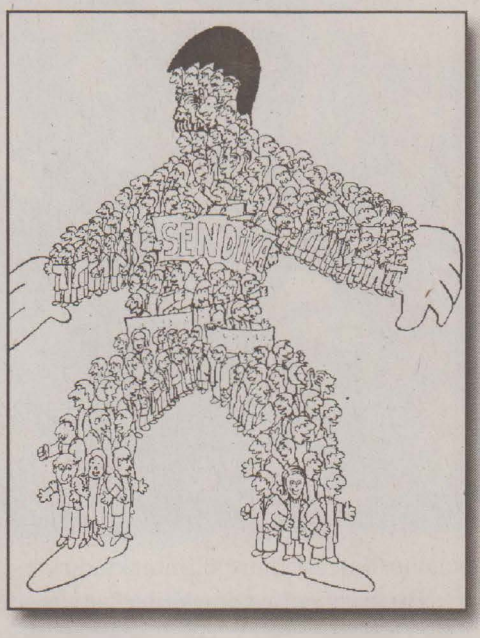
Ne yazık ki işçilerin çoğu bu uygulamanın olumlu bir şey olduğunu düşünüyorlar. İşçiler, "işten atılacağıma patronum kısa çalışma ödeneğine başvursun da 6 aylığına ücretim bu şekilde karşılansın" düşüncesini taşımaktadırlar.

Ancak kazın ayağı öyle değil. Zira "İşsizlik Sigortası Fonu"nda biriken para işçinin ücretinden kesilmektedir ve bu para işsiz kalan işçiye kullandırılması gereken bir fondur. Yıllardır işçi ve emekçilerin emeğini sömüren ve devasa kârlar elde eden patronlar bu fonu yağlamaktadırlar. Görünürde işçiler 6 aylığına hem işsiz kalmamış olacaklar hem de ücretlerini kısa çalışma ödeneği adı altında işsizlik sigortasından karşılayacaklardır. Ancak krizin sonuçları önümüzdeki uzun döneme damgasını vuracaktır. Yani 6 ay sonra "İşsizlik Sigortası Fonu"ndaki para bittiğinde yine işten atmalar başlayacaktır. Ve bu sefer işçi, "işsizlik sigortası" dahi alamayacak durumda olacaktır. İşçinin parasıyla işçiye "kıyak" geçenler "kriz var" bahanesinin arkasına sığınmaktadırlar.

Bu krizi işçi ve emekçiler yaratmadı, dolayısıyla faturasını da bizler ödemek zorunda değiliz. İşsizlik Sigortası Fonu'nun yağmalanmasını kabul etmeyelim. Krizden zarar ettiklerini söyleyen fabrika patronları kâr oranlarını açıklasınlar. Madem kriz var da neden onların yediklerinde, içtiklerinde, giydiklerinde, eğlencelerinde değişen bir şey olmuyor? Neden yatlarına, katlarına, arabalarına bu kriz dokunmuyor da sıra bizlerin ücretlerine, sosyal haklarına, servislerine, yemeklerine gelince kriz bize dokunuyor! Neden sermaye devleti ÖTV indirimi adı altında lüks tüketim maddelerine indirim yaparak parababalarını koruyor da ekmek, su, elektrik gibi temel tüketim maddelerine fahiş fiyatlarda zam yaparak işçinin, emekçinin sırtına biniyor?

Kısa çalışma ödeneği adı altında "İşsizlik Sigortası Fonu"nun yağmalanmasına izin vermeyelim! Krizin faturasını ödemeyi reddedelim! Krizin ağır sonuçlarına karşı, işten atmalara, ücretsiz izinlere, düşük ve ödenmeyen ücretlere, gaspedilen sosyal haklarımıza karşı fabrikamızda direniş komiteleri kuralım. Hak ve taleplerimizi kazanmak için örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim. İşten atıldığı zaman fabrikasını işgal eden direnişçi işçileri örnek alalım. Ücreti ödenmediğinde üretimi durduran direnişçi işçileri örnek alalım. Ücretine zam yapılmadığında işi durduran direnişçi işçileri örnek alalım. İşgallerle, direnişlerle ve grevlerle krizin faturasını ödemeyi reddedelim!

Geleceğimiz, haklarımız ve onurumuz için birleşelim!

Tüm dünyada etkisini hissettiren kriz Türkiye'yi teğet geçmedi ve bütün etkileriyle vurdu. Patronlar krizi fırsat bilerek saldırdıkça saldırıyor. Bizlerin bu saldırı karşısında suskunluğu, endişesi ve korkusu arttıkça artıyor. Biz **Çiğli Organizd** işçileri olarak patronların kriz saldırıs' karşısında oldukça kötü bir sınav veriyoruz. Şu ana kadar **Çiğli Organizd**'de işçi çıkarmayan neredeyse bir tek fabrika bile yok ama işten atmalara karşı işçilerin karşı koyduğu tek bir direniş de yok.

Bugüne kadar **Çiğli Organizd**'de yaklaşık **7 bin** işçi işten atıldı. Belki sıra artık bize geldi. Ama hala yanımızdaki işçi arkadaşımız işten atıldığında "beni atmasın da ne olursa olsun" diyoruz. Arkadaşlarımızın işten atılmasını utançla seyrediyoruz ve atılan biz olmadığımız için belki de seviniyoruz.

Peki neden susuyoruz? Biz susuyoruz diye sıranın bize gelmeyeceğini mi sanıyoruz? Oysa biz işçiler, üreterek dünyanın en onurlu işlerinden birini yapıyoruz. Bu yüzden yapmamız gereken geleceğimize, haklarımıza ve onurumuza sahip çıkarak haksızlıklara karşı çıkmaktır. Fabrikalarımızda patronun saldırılarına karşı hiçbir şey yapılmaz mı? Elbette yapılabilir. Öncelikle yanımızdaki işçi arkadaşlarımızla birleşmek ve ortak hareket etmek zorundayız. Aynı sorunları hepimiz yaşıyoruz ve ancak birleşirsek çözeriz. Patronun her saldırısına karşı biz de bir tepki geliştirmek zorundayız.

"**Safkar**"da 200 kişi ücretsiz izin kağıtlarını imzalayarak ücretsiz izine gönderildi, imza atmayanlar gönderilemedi ve toplu olarak tepkilerini ortaya koydukları için çalışmaya devam ediyorlar. Biz de ücretsiz izine çıkmayı reddedelim, ücretsiz izin kağıtlarını imzalamayalım.

CMS'den **110** işçi işten atıldı. Daha sonra atılanlarla bu sayı **250**'yi geçti. **CMS** işçileri işten atmaları sessizlikle izledi. Oysa başka bir çözüm yolu da var. İstanbul'da **Sinter Metal, Gürsaş Elektronik, Ünsa Çuval, Kocaeli'de Tezcan Galvaniz,** Sabancı'ya bağlı **Brissa** işçileri işten atmalara sessiz kalmayarak topluca fabrikalarını işgal ettiler. **CMS** işçilerinin de yapmaları gereken buydu. Biz **Çiğli Organizd** işçileri de işten atmalara karşı üretim alanlarımızı terk etmemeliyiz.

"Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" istemeliyiz. Esnek çalışmaya "şu gün git, şu gün gel" uygulamalarına, yoğun ve fazla mesailere karşı **"7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!"**, **"Kesintisiz 2 günlük hafta sonu tatili"** talep etmeliyiz.

Ocak zamlarının hemen hemen bütün fabrikalarda verilmeyeceği söylendi. Ve hala da ücretlerimize herhangi bir zam yapılmış değil. Hatta kriz bahanesiyle olanı da düşürmeye çalışıyorlar. Bu saldırı karşısında bizler insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret talep etmeliyiz. **"Zamsız çalışmayacağız"** diyebilmeliyiz.

Çiğli İşçi Platformu, işçi ve emekçilerin ortak sorunları karşısında ortak mücadele etmesinin bir zemini olarak kuruldu. Biz **Çiğli İşçi Platformu** olarak kriz döneminde daha da artan saldırılarına karşı koymak, onurumuza ve emeğimize sahip çıkmak için bir araya geldik. Krizin faturasını biz değil, krizi yaratan kapitalistler ödesin diyen, insanca yaşama ve çalışma koşullarını hak ettiğini düşünen tüm işçileri mücadele etmeye çağırıyoruz.

Bunun için fabrikalarımızda duyarlı, ilerici, öncü işçi arkadaşlarımızla bir araya gelmeli ve bir komite kurmalıyız. Aynı komiteyi tüm **Çiğli Organizd**'deki fabrikaların birliğini sağlayacak şekilde düşünerek genişletmeliyiz. Bunu başarabildiğimizde işte o zaman patronlar bizden korkacak ve pervasızca saldıramayacaklardır.

Çiğli İşçi Platformu

Patronların "kriz var" bahanesine karşı işçi gibi düşünmek!

Yıllar önce kölelik vardı. Sözde ortadan kalktı ama o kölelik bugün ücretli bir biçimde devam etmektedir. Oysa bizler işçiyiz ve üreterek yaşarız. Hiç kimsenin emeğini sömürmez, kimsenin sırtından geçinmeyiz. Üreterek dünyanın en onurlu işlerinden birisini yaparız. Ama burjuvazi denilen patronlar sadece emeğimizi sömürmezler. Bilincimizi, kimliğimizi ve düşüncelerimizi kirli düzenleriyle işgal ederler.

İşçi olarak sınıf kimliğimize o kadar yabancılaşmışız ki bir işçi gibi düşünmeyi bile unutmuşuz! Patronlar bizi günde 10-12-14 saat çalıştırarak beynimizi de dumura uğratmışlar. Öyle bir kötü duruma düşmüşüz ki; artık bir işçi gibi değil, bir patron gibi düşünür olmuşuz. Kendi sınıf çıkarımızı değil patronunkini düşünür olmuşuz. Bunu yoksulluğumuzun daha da arttığı, gelecek güvencemizin olmadığı ve nedeninin kapitalist sistem olduğu "kriz" günlerinde bunu daha net görebiliyoruz.

Ücretlerimiz geç ödeniyor, mesaimiz ödenmiyor. Ama biz şöyle düşünüyoruz; "Kriz var, ne yapsın patronun parası yoktur". İşçi çıkarıyorlar ama biz, "işler az patron çıkarmayıp da ne yapsın" diyoruz. Patron bizi ücretsiz izne gönderiyor, "işler azaldı, olur böyle şeyler" diyoruz. İkramiyemizi, kömür paramızı vermiyor "olur böyle şeyler" diyoruz.

Herkes olaylara kendi sınıfsal çıkarları üzerinden bakmak zorundadır. Patronlar her işte önce kendi çıkarlarını düşünür. Peki ya biz işçiler olarak neden önce kendi çıkarımızı düşünmüyoruz da patronların çıkarını düşünüyoruz!

Eğer biz gerçekten işçi sınıfını çıkarını düşünüyorsak şöyle düşünmemiz gerekirdi. "Bugüne kadar sana köle gibi çalıştık, seni her geçen gün daha da zengin ettik, bizim sırtımızdan servetine servet kattın. Bugün de kriz var diyerek bizi işten atmaya, ücretsiz izne göndermeye, fazla mesai paramızı ödememeye hakkın yok. Bunlar bizim hakkımız! Bu krizi biz işçiler yaratmadık, siz patronlar yarattınız. Bu krizin yükünü bizim sırtımıza yıkmaya hakkınız yok. İş varken biz size gece-gündüz çalıştıysak; şimdi de siz şimdiye kadar servet yaptığınız paralardan harcayarak bize bakmak zorundasınız. Paraları faizde, repoda değerlendiriyorsanız, zevkinizden, sefahatinizden, lüks yaşantınızdan kısmıyorsanız bizim hak ettiğimizi de vereceksiniz."

Böyle düşünmememiz aslında işçi kimliğimize yaşanan bir "yabancılaşma"dır. Ve bu yabancılaşma korkunç bir boyut almıştır. Kim olduğumuzu sakın unutmayalım. Biz işçiyiz, insanız. İnsan olmanın ve işçi olmanın bir onuru vardır. O halde onurumuza sahip çıkalım. Bir işçi gibi düşünelim, işçilerin çıkarını düşünelim ve haklarımız için mücadele edelim.

Esnek çalışmanın diğer adı "telafi çalışması"...

Uzun yıllardır fiili olarak uygulanan esnek çalışma **4857** sayılı kölelik yasasıyla yasal olarak da çalışma yaşamına girdi. Patronlar bunun bile ihtiyaçlarını karşılamayacağından şikayet etmişlerdi.

Kölelik yasası çalışma sürelerinde esneklik sağlayan maddelerle; çalışma süreleri yeniden düzenledi. Denkleştirme süresi, fazla sürelerle çalışma, telafi çalışması ve kısa çalışma gibi işçinin aleyhine bir takım yeni düzenlemeler yaptı.

4857 sayılı **İş Kanunu**'nun **64. maddesi**ne göre telafi çalışması şu şekilde tanımlanmıştır:

"Zorunlu nedenlerle işin durması, ulusal bayram ve genel tatillerden önce veya sonra işyerinin tatil edilmesi veya benzer nedenlerle işyerinde normal çalışma sürelerinin önemli ölçüde altında çalışılması veya tamamen tatil edilmesi ya da işçinin talebi ile kendisine izin verilmesi hallerinde, işveren iki ay içinde çalışılmayan süreler için telafi çalışması yaptırabilir. Bu çalışmalar fazla çalışma veya fazla sürelerle çalışma sayılmaz.

Telafi çalışmaları, günlük en çok çalışma süresini aşmamak koşulu ile günde üç saatten fazla olamaz. Tatil günlerinde telafi çalışması yaptırılamaz."

Ancak kriz bahanesiyle patronlar **Çiğli Organize**'de kendi yasalarına dahi uymayarak telafi çalışması adı altında fazla mesai yaptırmakta, esnek çalışma uygulamakta ve böylece mesai ücretlerini gaspetmektedir.

Fabrikada telafi çalışmasını gerektiren bir durum olmadığı halde uygulanan bu yöntem tamamen patronların keyfiyetiyle, işçinin ise bilinçsizliğiyle alakalıdır. Örneğin, yasa maddesinin tanımladığı hallerin birisi yüzünden işçinin kısmen veya tamamen çalıştırılamadığı sürelerin, bu durumun yaşandığı tarihten itibaren en çok 2 ay içinde telafi çalışması yaptırılarak giderilmesi gerekmektedir. Patronların bu iki aylık süreyi aştıktan sonra işçiye telafi çalışması yaptırması durumunda ise **4857** sayılı **İş Kanunu**'nun **104. maddesi** gereğince patronun her işçi için yüz milyon lira ceza ödemesi gerekmektedir.

Yanı sıra **Çalışma Süreleri Yönetmeliği**'nin 7. maddesinde ise şöyle denir, "Telafi çalışması yaptıracak işveren; bu çalışmanın **4857** sayılı **İş Kanunu**'nun **64. maddesinde** sayılan nedenlerden hangisine dayandığını açık olarak belirtmek, hangi tarihte çalışmaya başlayacağını, ilgili işçilere bildirmek zorundadır."

Ancak patronlar keyfi bir şekilde adına "telafi çalışması" diyerek işçilere istediği zaman fazla mesai yaptırmakta, yine istediği zaman işçiyi evine göndermekte, ihtiyacı olduğunda ise "telafi çalışması" adı altında geri çağırmaktadırlar. İşçiler bu duruma karşı ses çıkarmadıkları için de esnek çalışma saldırısını istedikleri gibi uygulamaktadırlar.

Patronların krizi bahane ederek "telafi çalışması" adı altında keyfi uygulamalarına izin vermeyelim. Fabrikamızdaki işçilerle ortak davranarak bu uygulamaya karşı çıkalım, yasal olarak da hakkımızı arayalım.

Kriz bahanesini ileri süren işçiye kısa hatırlatmalar...

- Patronlar ücretsiz izin uygulamasını ancak işçi kabul ederse devreye sokabilir.
- Ekonomik kriz ve benzeri hallerde iş sözleşmesi askıya alınamadığı gibi, patronların ücret ödeme sorumluluğu devam etmektedir.
- İşten çıkarılan bir işçi 'İşe iade davası açmayacağım' şeklinde bir anlaşmaya imza atsa dahi, bu geçersizdir.
- İşçinin, gerçekten ekonomik kriz nedeniyle çıkarılıp çıkarılmadığını, işten çıkarıldıktan bir ay içinde dava açarak öğrenmesi mümkündür. Bu gibi durumlarda işe iade davası açılabilir, kıdem ve ihbar tazminatı talep edilebilir.
- İşten atılan işçinin, işsizlik maaşı alabilmesi için, işten çıkarılış tarihinden itibaren 30 gün içinde Türkiye İş Kurumu'na şahsen başvurması gerekmektedir.

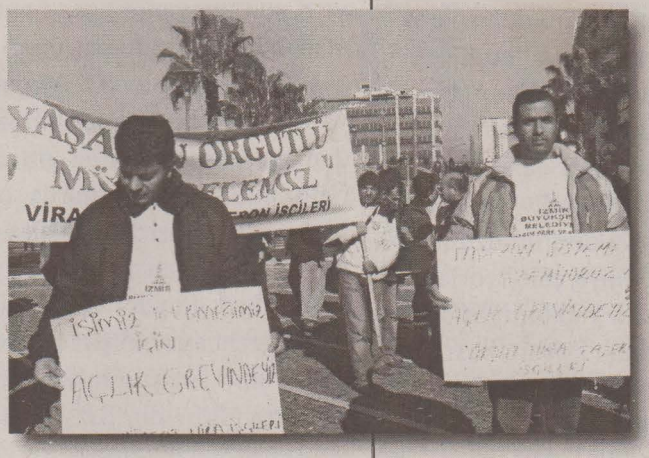
Onurumuz, geleceğimiz ve haklı taleplerimiz için 1 Mayıs'ta alanlara!

Merhaba arkadaşlar,

Ben sizler gibi bir fabrikada ya da atölyede çalışan bir işçi değilim. İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı taşeron bir firmada çalışıyorum. Fakat bizim durumumuz da sizinkinden çok farklı değil. Yani taşeron olarak çalışmamız, ücretlerimizin insanca yaşayacak seviyede olmaması vb. sorunları bizler de yaşıyoruz.

Kapitalist sistem varoldukça bizler bu tür sorunlarla hep karşılaşacağız. Çünkü bu sistemi yaratan ve yaşatan bir avuç asalak kendi servetlerine servet katmak için işçi ve emekçilere köleliği dayatmaktadır. Bizler de örgütsüz milyonlarca işçi olarak onların bu dayatmalarına evet demek zorunda kalıyoruz. Ama bu bizim kaderimiz değil. Çünkü bu kaderi biz yazmadık, fakat bunu bozacak olan yine bizleriz.

Taşeron çalışmanın ne demek olduğunu Çiğli Organize işçileri çok iyi bilirler. Düşük ücret, güvencesiz ve sendikasız çalışmak... Bizler de taşeron olarak çalıştığımız Büyükşehir Belediyesi'nde sözleşmemiz bitince işten atıldık. Seçim rüşveti olarak da seçimlerden bir hafta önce işe alındık fakat yine taşeronda çalışıyoruz. Yani hala işgüvencesiziz.

1 Mayıs yaklaşıyor. Ben de kapitalist sistem içerisinde ezilen bir işçi olarak alanlarda olacağım. İşçi arkadaşlarımı 1 Mayıs'a çağırdığımda bana "bizim sendikamız yok, bizi bırakmazlar" diyorlar. Oysa sendikalaşmak anayasal olarak da bir hak olmasına rağmen bu hakkımızı bile tanımıyorlar. Sendikal hakkımızı kazanmak için de mücadele etmek gerekiyor. Bana "sendikamız yok, bizi bırakmazlar" diyen arkadaşlarıma sendikalı olabilmek için 1 Mayıs'ta alanlarda olunması gerektiğini söylüyorum.

Birlikte çalıştığım işçi arkadaşlarımla 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız. Sizler de onurunuz, geleceğiniz ve haklı talepleriniz için alanlarda olmalısınız.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı taşeronda çalışan bir işçi

Sorunlarımızı çözmek için birleşmeliyiz!

Çiğli Organize Sanayi Sitesi'nde çalışmaktayım. Tekstil işçisiyim. Tabii ki diğer işçi kardeşlerimiz gibi bizlerin de sorunları var. Aslında sorunlarımız anlata anlata bitmez.

Bizim fabrikamızda patron telafi çalışmasını kafasına göre uyguluyor. Oysa telafi uygulaması yapılabilmesi zorunlu nedenlerle işin durması gerekiyor. Ya da işçinin talebiyle kendisine izin verilmesi gerekiyor. Ortada böyle bir durum yok. Ama patron kafasına göre telafi çalışması koyarak bizlerin mesai ücretlerini ödemiyor. Aslında bizleri sürekli ücretsiz izne gönderiyor, canı isteyince de "bakın o zaman çalışmamıştınız şimdi gelin telafi çalışma yapın" diyor. Neredeyse 6 ay önceki ücretsiz izin uygulamasının telafisini hala yapa yapa bitiremiyoruz. Oysa yasalar da bile olayın meydana gelmesinin ardından iki ay içinde bize telafi çalışması uygulayabilir ama biz hala 5-6 ay önceki bahanelerin telafini ödüyoruz!

Sorun sadece bununla da bitmiyor. Patron, ben de işsizlik sigortası fonunu yağmalayanlar kervanına katılayım diye başvuruda bulundu. Ama bu sefer de işçinin aynı işyerinde kaç gün çalıştığı, sigorta primlerinin kaç gün yatırılıp yatırılmadığı kriterleri ortaya çıktı. Sigorta primlerinde eksiklik olanlar, bu sürelerde raporlu da olsalar dahi, bundan yararlanamıyorlar. Kısacası ezilmeye, sömürülmeye, telafi çalışmaya devam ediyoruz.

Şimdi telafi uygulamalarını senelik izinden düşürüyoruz diyorlar. Ve bunu şart koşmaya başladılar. Senelik izinleri dolanları çağırıp imza attırıyorlar. Bir grup arkadaşla patrona "sizin yaptığınız uygulama iş kanununa dahi aykırı" dedik. Fakat bir yanıt alamadık.

Fabrikadaki bazı arkadaşlarla bir araya gelerek sorunlarımızı konuşacağız. Ve örgütlenmenin bizim için hayati önemde olduğunu tartışacağız. Birlikten kuvvet doğacağını bir kere daha ispatlayacağız.

Çiğli Organize'de çalışan bir tekstil işçisi

Patronlardan ve sömürücü düzenlerinden hesap sormak için 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi arkadaş,

Şu anda ne yapıyorsun? Bir tekstil ya da bir metal veya bir plastik fabrikasında mı çalışıyorsun? Ya da küçük bir atölyede misin? Veya daha kötüsü işsiz misin?

Ben de senin gibi Çiğli Organize'nin dışarıdan bakıldığında cennet gibi görünen ve ancak içine girilebildiğinde alabildiğine sömürü ve köleliğin yani cehennemin yaşandığı fabrikalarından birinde çalışıyorum. Özellikle krizle birlikte çalışmak ve yaşamak sizin için olduğu gibi benim için de daha fazla zorlaştı. 4 aydır ücretlerimiz sürekli geç ödeniyor. 3 ay boyunca fazla mesailerimiz ödenmedi. Yüzlerce işçi arkadaştık bu fabrikada çalışan ve yarımızı işten attılar. Diğer yarımız ise giden yarımızın işlerini de yaparak üretime devam ediyor. Üstelik bunun için "bugün atılan biz olmadık" diyerek sevinerek... Bizim için en büyük utanç buydu. İşçi atmalar parça parça yaşandığı için sevinen birçok sessiz işçi de atılanlar kervanına katıldı. Her gün bizi sömürerek zenginleşen patronlar aynı zamanda onurumuzu her geçen daha fazla ayaklar altına almaya çalışıyorlar. Bu kriz döneminde bunu daha fazla yapabiliyorlar. Çünkü karşılarında ses çıkaran, karşı koyan, başı dik işçilerin sayısı çok az. Çünkü zam isteyen, fazla mesai parasının ve ücretlerinin zamanında ödenmesini isteyen işçiler çok az. Bu azlık da patronlara cesaret veriyor. Tüm bunların yanında açlık, yoksulluk, zamlar, kiralar, geçim sıkıntısı da cabası. Peki nereye kadar? Sabır taşının çatlama zamanı gelmedi mi artık?

Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. O gün dünyanın her yerinde bizim gibi yaşayan ve çalışan milyonlarca işçi kardeşimiz 1 Mayıs alanlarına akacak. Kürt, Türk, Arap, İngiliz, İtalyan, Fransız, Asyalı, Amerikalı hepsinin dilleri, kültürleri, inançları çok farklı ama hepsinin tek bir ortak yönü var. Hepsi işçi ve o gün dünyanın her yerinde 1 Mayıs heyecanıyla atacak bütün işçilerin yüreği.

Senelerdir hiçbir 1 Mayıs'ı kaçırmadım. Gece vardiyasına denk geldi gittim, gündüz vardiyasına denk geldi iş bırakarak gittim. Olmadı izin aldım, rapor aldım vb. Yağmurda, çamurda vb. gittim. Yani hiçbir şey beni 1 Mayıs alanına gitmekten alıkoyamadı.

Şu kriz döneminde bizi insanlığımızdan bu kadar uzaklaştırmaya çalışan patronlardan ve onların sömürücü sistemlerinden hesap sormak bütün işçilerin görevidir. Biz işçiyiz, insanız, insanlık onurumuza, emeğimize ve geleceğimize her zaman sahip çıkmalıyız. Çok uzun zamandır susuyoruz. Bu 1 Mayıs, süren suskunluğumuzun parçalanmasına vesile olsun. Patronların kriz bahanesiyle biz işçilere yönelttiği saldırılarına karşı "krizin bedelini işçiler değil patronlar ödesin" diyorsan, patronlardan hesap sormak gerektiğini düşünüyorsan, dünyanın bütün işçileriyle aynı coşku ve heyecanı yaşamak istiyorsan, işin, onurun, geleceğin için 1 Mayıs alanında olmalısın. Diğer işçi kardeşlerinin yanında yerini almalısın.

Çiğli Organize'de çalışan bir metal işçisi

"Haklarımın peşini bırakmayacağım!"

Çiğli Organize'de bir tekstil fabrikasında makinacı olarak 15 yıl çalıştım. Ana firmada 13 yıl çalıştıktan sonra taşeron firmaya devredildim. 13 yıllık çalışmamın karşılığı olarak haklarımı aldım. 2 yıl da taşeron firmada çalıştım.

15 yıl boyunca kendimi fabrikanın bir parçası olarak gördüm. Çocuk yaşta girdiğim fabrikada bir yetişkin haline geldim. Bu yüzden fabrikayı ailem gibi gördüm hep. Hepimiz aynı gemideyiz, geleceğimiz ve çıkarlarımız aynı diye düşünürdüm hep. Ancak ne kadar yanıldığımı işten atılınca anladım. Patron ve uşakları krizi bahane ederek beni işten attılar. O güne kadar bir gün işten atılacağımı, 15 yıllık emeğimin onlar açısından hiçbir değerinin olmadığını düşünmemiştim.

15 yıl sonra bir gün bana "iş yok" bahanesiyle işten çıkarıldığımı söylediler. Nedeni krizdi! Oysa krizi ben yaratmamıştım, benim tek yaptığım 15 yıl boyunca onurumla, alınterimle, emeğimle çalışmaktı. Benimle birlikte 4 işçi daha işten atıldı. Bizleri işten atarlarken iki hafta önce işçi almaya başlamışlardı. Madem iş yoktu da neden işçi alıyorlardı? Üstelik işten çıkardıklarının hepsi eski işçilerdi. Bunu kendilerine söylediğimde "o bizim sorunumuz" diyecek kadar da yüzsüzleştiler.

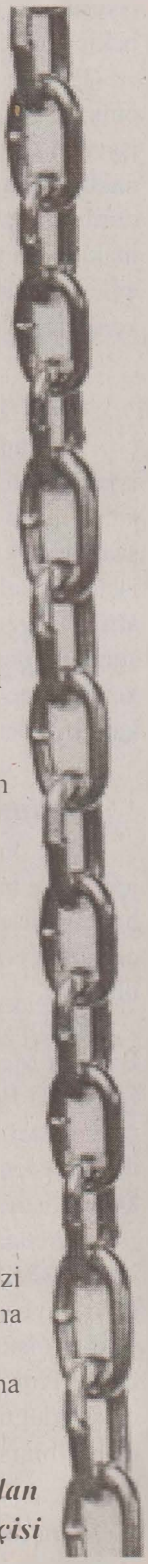
İşten atıldığımı söyledikleri anda kendimi çok kötü hissettim, önce bana şaka gibi geldi. İnanmak istemedim. Sonra her şey ne kadar kolaymış diye düşünmeye başladım. O zaman bir aile olmadığımızı, patronların kendi çıkarları için her şeyi yapabileceğini, onların gözünde bizim emeğimizin hiçbir değerinin olmadığını çok iyi anladım. Acıyı, öfkeyi, kini aynı anda yaşadım. "Aman boşver" demedim, "Allahlarından bulsunlar" da demedim. Bana haksızlık yapılmıştı, emeğim ve alınterim yok sayılmış, onurum ayaklar altına alınmıştı. Oysa tek yaptığım yıllardır üretmek ve onların kasalarını doldurmaktı, sırtımdan milyarlar kazandılar ama beni bir anda kapı önüne koydular.

Hızla hakkımı aramak için harekete geçtim. Çalışma müdürlüğüne işten atıldığıma dair dilekçe verdim. Birkaç gün sonra fabrikadan aradılar. "Seni yanlışlıkla işten atmışız, gel çalış, seni 45 gün sonra işten atacağız" dediler. Beni hiç utanmadan aptal yerine koymaya çalıştılar. 45 gün sonra işten atılmak üzere işe geri dönmedim. O zaman bana "işin olmaması nedeniyle işten çıkarılıyorum" yazan bir kağıt imzalatmaya çalıştılar. Onu da kabul etmedim, imza atmadım. Patronun ve uşaklarının yanından ayrıldım, fabrikada yıllarca birlikte çalıştığım işçi arkadaşların yanına gittim. Yaşadıklarımı anlattım. Patronların iki yüzlü tutumunu teşhir ettim. Aynı şeyin kendi başlarına gelebileceğini söyledim. Halen fabrikada kriz nedeniyle işten atmalar olacağı söyleniyor. Çalışan işçi arkadaşlarım her an korku içinde, sıra bana ne zaman gelecek diye bekliyorlar. Benimle birlikte atılan 4 işçiye de ulaşmaya çalıştım, haklarımızı birlikte aramaya çağırdım. Ancak diğer işçiler haklarına sahip çıkmadılar, "nasıl olsa patron bizlerin haklarını verir" dediler, umursamaz davrandılar. Ama ben vazgeçmedim. İşsizlik sigortasına başvurmak için fabrikadan çıkışımı istedim. "İş olmadığı için işten çıkarıldım" yazılı kağıdı imzalamadığım için çıkışımı vermeyeceklerini söylediler. İş-Kur da çıkış kağıdı olmadan dilekçemi kabul etmeyeceğini söyledi. Patronlarla yaptığım görüşmede benden korktuklarını, asıl niyetlerinin kıdem ve ihbar tazminatımı gaspetmek olduğunu anladım.

Onlar korkmakta haklılar, çünkü haklarımın peşini bırakmayacağım. Yeni atılan veya atılacak arkadaşlarla ortak tutum almaya çalışacağım. Hukuksal olarak da haklarımı sonuna kadar aramaya devam edeceğim. Çünkü bu kavga benim onurumu koruma davasıdır. Onuruma sonuna kadar sahip çıkacağım. Tüm işçi arkadaşları da krizi bahane eden asalak patronların hak gasplarına karşı hem fiili hem de hukuksal olarak mücadele etmeye, geleceklerine ve onurlarına sahip çıkmaya çağırıyorum.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Çiğli Organize'de işten atılan bir tekstil işçisi

İşçi eylemlerinden...

Ümraniye'de fabrika işgali...

İstanbul Ümraniye'de işçilere 6 aydır mesai ücreti, 2,5 aydır da ücret vermeyen ve 1 Nisan'da ortadan kaybolan tekstil patronu Kemal Kanlı, icra bahanesiyle işyerindeki makineleri kaçırtmaya çalışınca tetikte bekleyen 150 işçi direnişe geçti.

Patronun ortadan kaybolduğu günden beri fabrika önünde bekleyen işçiler 7 Nisan günü akşama doğru işyerini tahliye etmek için polis, icra memurları ve nakliyecilerin geldiğini görünce makinaların tahliyesini durdurdu, polisin tehditlerine rağmen bir süre sonra da makineleri yeniden atölyeye çıkardı. İşçilerin bir kısmı eylemi binaların çatılarında sürdürürken, bir kısmı da kendilerini işyerine kapatmak üzere hareketc geçti.

Kurtiş patronu durmuyor...

1 Nisan'dan itibaren İstanbul Topkapı'da bulunan işyerleri önünde bekleyen Kurtiş işçileri mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Hafta başından itibaren mesai saatleri boyunca işyeri önündeki bekleyişlerini sürdüren işçiler yasal sürecin başlaması için.de ilk adımlarını attılar. Direnişe çevre işyerlerinde çalışan işçilerin sunduğu destekle moral kazanan işçiler patronun kendilerine yönelttiği saldırıları ise kararlılıkla karşılıyorlar.

Grammer'de işten atma saldırısı!

Kriz sürecini sendikal örgütlülüğe dönük saldırılar için fırsat bilen metal patronlarının Bursa'daki son hedefi Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Türk Metal çetesinin elinden alarak örgütlendiği Grammer Fabrikası olmuştu.

Patron-Türk Metal ve sendika temsilcileri eliyle Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan Türk Metal'e geçen fabrikada Birleşik Metal'in yeniden örgütlenme çalışmaları sürerken Grammer patronu BMİS üyelikleri devam eden işçilerin ağırlığını oluşturduğu 100'ü aşkın kişinin işine son verdi.

Ücretsiz izin uygulamasının devam ettiği fabrikada içinde BMİS temsilcisinin de bulunduğu yaklaşık 50 BMİS üyesi işçi işten atılırken kriz gerekçesiyle yaşanan işten atılanların sayısının 100'ü aşkın olduğu belirtiliyor. 15'ini fabrikada çalışan memurların oluşturduğu işten atma saldırısından Türk Metal üyeleri de nasibini aldı.

Sinter Metal'de 100. gün etkinliği...

Sinter Metal ve Gürsaş direnişlerinin 100. gününde Birleşik Metal İşçileri Sendikası Sinter Metal önünde 1 Nisan günü bir etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik öncesinde ATV-Sabah'tan grevci işçilerle bir grup Meha işçisi Gürsaş işçilerini ziyaret ederek direnişleri ortaklaştırma çağrısında bulundular. Ziyaretin ardından hep birlikte etkinlik alanına geçildi.

Etkinlik sırasında önce etkinlik programına katkı sunan UİD-DER adına bir konuşma yapıldı.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise yaptığı konuşmada dünyadaki işçi hareketine dikkat çekti, Malezya ve Fransa'daki işçi direnişlerini örnek verdi.

Tiyatro gösterimi ile müzik ve şiir dinletisinin de programda yer aldığı etkinliğe 60'ı direnişçi işçi olmak üzere 120 civarında kişi katıldı.

Boren Tekstil'de hak gaspına tepki....

İstanbul İkitelli'de kurulu olan ve yaklaşık 150 işçini çalıştığı Boren Tekstil'de yaklaşık 7 aylık birikmiş ücretlerini alamayan işçiler kapı önüne konuldu. 10-15 yıldır burada çalışan işçilere hiçbir kıdem ve ihbar tazminatı da verilmedi. Haklarını ne zaman alacaklarına dair sordukları sorulara ise geçiştirmeye dönük yanıtlardan başka hiçbir cevap alamadılar.

Bunun üzerine işçiler bir araya gelerek yasal haklarını savunmak amacıyla patrona dava açtılar.

Bununla da yetinmeyen işçiler 1 Nisan günü işyerinin önünde basın açıklaması yapma kararı aldılar ve yaptılar.

Kıdem ve İhbar tazminatlarının eksiksiz verilmesini, 7 aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini talep eden işçiler mücadelelerine devam ediyorlar.

Toros Tarım'da grev başladı

Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası Mersin ve Adana şubelerinin örgütlü olduğu Toros Tarım İşletmelerinde 7 Nisan Salı günü grev uygulaması başladı.

Petrol-İş Adana Şubesi'nin örgütlü olduğu Ceyhan gübre fabrikasında 122 sendika üyesi greve çıkarken, Mersin şubesinin örgütlü olduğu Mersin gübre fabrikasında ise 138 sendika üyesi işçi greve çıktı.

Bursa'da grev ve direnişler sürüyor...

Bursa'da TÜMTİS'te örgütlenen sarı otobüs işçileri direnişlerini 310 gündür sürdürüyor, Asil Çelik grevi 67.

günü geride bırakıyor, Grammer işçileri ise işten çıkarmalara karşı direniyor.

IBM'de eylem var...

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkezi ve İstanbul 2 No'lu Şube'nin beraber yürüttüğü IBM'deki sendikal örgütlenme mücadelesi 9 Nisan 2009 tarihinde gerçekleştirilecek olan basın açıklamasıyla devam ediyor.

IBM çalışanları, sendikal örgütlenme mücadelelerine saygı duyulması, IBM işvereninin gerçek dışı itirazlarını geri çekmesi ve işten atılan Tez-Koop-İş temsilcilerinin geri alınması talepleriyle eylem yapıyorlar.

Meha Tekstil işçileri eylemde...

Kriz bahanesiyle işten atılan 110 Meha işçisi 5 Mart'tan bu yana direniyor. Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde direnişlerini sürdüren MEHA Tekstil işçilerinin hakları için sürdürdükleri kararlı direnişleri eylemlerle sürüyor.

LC Waikiki'nin fason işlerinin yapıldığı MEHA Tekstil'de kriz gerekçesiyle hakları gaspedilen işçiler sorumlu tuttukları LCW önündeki eylemlerine 10 Nisan günü Mecidiyeköy mağazası önünde devam ettiler.

"Yaşasın LC Waikiki – MEHA Tekstil direnişimiz!", "Ücret, fazla mesai, tazminat haklarımız gaspedilemez!" pankartlarını açan MEHA işçileri krizin bedelini ödemeyeceklerini söylediler.

Çiğli Organize'de işçiler yürüdü: "İşten atmalar yasaklansın!"

13 Şubat'ta Alevi-Der, Çiğli İşçi Platformu, Çiğli Halkevi, Çiğli ÖDP, Çiğli Belediyesi İşyeri Temsilciliği, Ege 78'liler, İzmir 78'liler saat 12.00'de Çiğli Belediyesi Şantiyesi önünde toplanarak "İşten atmalar yasaklansın! Çalışanlara iş güvencesi sağlansın!" pankartı ve talebiyle bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Coşkulu geçen yürüyüş boyunca çevredeki emekçiler eyleme çeşitli düzeylerde destek verdi. Arabalar korna larıyla destek verirken işten atılan bazı işçiler de yürüyüşte yer aldı.

Çiğli Belediye Şantiyesi önünde toplanmaya başlayan işçi ve emekçiler Organize'nin içinde yürüyerek Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü'nün önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında kapitalizmin krizler ürettiği ve krizlerin sonucunda ise ezilen ve sömürülenlerin işçi ve emekçiler olduğu ifade edildi. Krizin faturasını ödememe çağrısının yapıldığı eylemde Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nin tablosunun ülke genelinde yaşananlardan farklı olmadığı dile getirildi.

Çiğli'nin kalkınmasının temeli olarak gösterilen Çiğli Organize'nin Çiğli'nin sefaletinin bir sembolü haline geldiğinin dile getirildiği açıklamada "Çiğli Organize patronları işten atmaların, ücretsiz izinlerin, ücret gasplarının, ödenmeyen sosyal hakların sorumlusu ve uygulayıcısıdırlar. Bu saldırıların uygulamasında Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü'nün de payı vardır. Onların tek derdi kendi sefil kârlarıdır" denildi.

Başta Çiğli'deki olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin krizin faturasını ödememek için birleşmeye, örgütlenmeye, her türlü hak alıcı meşru eylemi gerçekleştirmeye, sokağa, eyleme, direnişe çağrıldığı açıklamanın sonunda talepler sıralandı.

Eylem boyunca "İşten atmalar yasaklansın!", "Krizin faturasını patronlar ödesin!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Köle değil işçiyiz örgütlüysek güçlüyüz!", "Krize karşı genel grev genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları coşkuyla atıldı.

Yaklaşık 150 işçi ve emekçinin katıldığı eyleme KESK İzmir Şubeler Platformu, TÜMTİS, Deri-İş Sendikası İzmir Şubesi, Genç-Sen, işten atılan taşeron belediye işçileri ve Dayanışma Derneği destek verdi.

Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle I Mayıs'a yürüyelim!

Çiğli'de işçiler toplanıyor...

19 Nisan (Pazar)
17:00

Yer: Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi

Adres: Dere Caddesi, 8075 Sk., No: 11/
(Çiğli Üst Geçit Durağı) Tel: 329 64 36

Katılımcılar:

- MEHA'dan, Sinter'den, Gürsaş'tan, Tersane'den direnişçi işçiler
- Çiğli İşçi Platformu sözcüsü
- Çağdaş Hukukçular Derneği'den Avukat

Çiğli İşçi Platformu

İşçi Bülteni Özel Sayı: 424 * Fiyatı: 25 Kr * Nisan 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92